

tmelování skleněných tabulí, kdežto malíři skla a leptáči skla zabývají se pracemi na skle, tudíž není zde předpokladu pro udělení dispense ve smyslu § 14 c) odst. 1 živn. řádu.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss: — — — —

Již v nál. Boh. A 5623/26 zabýval se nss pojmem příbuznosti živností ve smyslu § 14 c) odst. 1 živn. řádu a vyslovil tu, že zákon má na mysli takové živnosti, které v obecném nazírání se za příbuzné pokládají, tedy takové, které svým vnějším rázem, t. j. účelem a způsobem živn. činnosti jsou si podobny. Vysloveno v nálezu tom dále, že pak ovšem nelze za příbuzné podle tohoto ustanovení uznati takové živnosti, které svým vnějším rázem, způsobem, předmětem a účelem živn. činnosti zřejmě se sobě nepodobají, a ovšem ani takové, při nichž podstata vlastní činnosti, tu kterou živnost charakterisující, jest po stránce technické různá. V nálezu tom bylo dále vysloveno, že, různí-li se živnosti po těchto stránkách, které určují samu jejich podstatu, není-li tedy mezi nimi podobnosti, zejména co do způsobu a účelu činnosti, která jest jejich vlastním obsahem, nestávají se příbuznými ve smyslu cit. předpisu tím, že snad bývají často slučovány v jedné ruce, ani tím, že jednotlivé výkony, k nimž živnostníci podle povahy své živnosti, zejména na základě § 37 odst. 1 živn. řádu jsou oprávněni, takovýmto, jinak svou podstatou různým živnostem jsou společné.

V daném případě způsob a účel živnosti sklenářské — jejíž vlastním obsahem činnosti jest přiřezávání skla a zatmelování skleněných tabulí — na jedné straně a živnosti malířství a leptání skla — jejíž vlastním obsahem jest malba a leptání skla — na druhé straně, jest zcela jiný. Společné oběma živnostem tu jest jen to, že zpracují stejný materiál a že některé výkony, k nimž podle povahy živnosti živnostníci jsou oprávněni, jsou společné. To však, jak výše bylo vysloveno, příbuznost živností samo o sobě nezakládá.

Jestliže tedy žal. úřad nař. rozhodnutím neuznal živnost sklenářskou a živnost malířství a leptání skla za živnosti příbuzné ve smyslu odst. 1 iit. c) § 14 živn. řádu proto, poněvadž činnost, jež jest vlastním obsahem živností těch, jest různá co do svého účelu a způsobu, jednal ve shodě s cit. ustanovením.

Č. 10.704.

Živnostenské právo: Není po živnostensku provozovaným zprostředkováním koupě nemovitostí, jde-li o jediný případ, třeba za úplatu, není-li prokázáno, že případ ten se stal během pravidelného provozování.

(Nález ze dne 12. září 1933 č. 14.937.)

V ě c: František K. v P. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek živn. řádu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Trestním nálezem okresního úřadu v Pardubicích z 24. ledna 1930 byl st-l shledán vinným přestupkem §§ 22 a 132 a) živn. řádu a odsouzen k pokutě 500 Kč. Vina st-lova shledána v tom, že výpovědi Vincence Š., listinným důkazem a částečným doznáním bylo zjištěno, že st-l koncem měsíce července 1929 sprostředkoval koupi domu za značnou peněžitou úplatou (tedy po živnostensku), aniž měl předepsané koncese podle zák. č. 203/25.

Po vydání tohoto nálezu provedeno bylo další řízení, v němž předložen byl také insert z »Národní Politiky« z 8. prosince 1929 tohoto znění: »Dům o pěti místnostech, volný, v úplném pořádku, 1/2 korce pole, 10 m od dráhy v B.-M. prodá František K., P.«

Odvolání st-lovo, v němž namítal, že jediný případ sprostředkování prodeje reality nezakládal by skutkovou povahu přestupku, a v němž bránil se dalším důkazům po vydání nálezu provedeným, jelikož nebyl o nich slyšen, zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím z důvodu, že skutková povaha přestupku st-li za vinu kladeného jest prokázána výsledkem svědků..., upomínkou na zaplacení smluvené úplaty za sprostředkování koupě a prodeje a vlastním doznáním.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss:

Žal. úřad v důvodech výslovně uvádí, že vina st-lova prokázána jest výsledkem svědků Jana D., Vincence Š. a upomínkou na zaplacení smluvené úplaty. Z toho jest zřejmo, že žal. úřad při rozhodování o odvolání st-lově nevzal v úvahu další důkazy po vydání nálezu I. instance provedené, jmenovitě, že při uvážení o něm neobíral se insertem v odvolacím řízení předloženým. Žal. úřad se výslovně odvolává na určité důkazní prostředky a z toho tudíž nutno souditi, že při rozhodování o odvolání nepadaly na váhu důkazy jiné, v nař. rozhodnutí neuvedené.

Stížnost namítá nesprávné právní posouzení, a to proto, že požadavek koncese ve smyslu § 22 živn. ř. jest na místě pouze u sprostředkování provozovaného po živnostensku. Z nař. rozhodnutí jest však patrné, že st-li více sprostředkování než jedno nebylo prokázáno, a že tedy sprostředkování to nemělo charakteru provozování po živnostensku, a jen ojedinělý případ však nepostačuje.

Námítku tu shledal nss důvodnou.

Pojem živn. provozování předpokládá podle stálé judikatury a praxe pravidelnost provozování s úmyslem výdělečným. Za takovéto pravidelné provozování nelze však posuzovati provedení jednotlivého případu, když při tom není prokázáno, že provedení to stalo se v průběhu pravidelného provozování, t. j. opětuující se činností, s úmyslem výdělečným.

Poněvadž žal. úřad byl tudíž veden nesprávným právním náhledem, že i ojedinělý případ sprostředkování lze považovati za sprostředkování prováděné po živnostensku, bylo nutno rozhodnutí jeho zrušiti pro nezákonnost.

Č. 10.705.

Církevní veci (Slovensko): Trvalá ztrata nároku na doplňok kongruy duchovného, ktorá nastala podľa § 7 lit. b) zák. čl. XIV: